

Środa, 12 grudnia 2018 r.

P8_TA(2018)0514

Sprawozdanie roczne w sprawie realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie sprawozdania rocznego w sprawie realizacji wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (2018/2099(INI))**

(2020/C 388/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając wspólne stanowisko Rady 2008/944/WPZiB z 8 grudnia 2008 r. określające wspólne zasady kontroli wywozu technologii wojskowych i sprzętu wojskowego ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 20 grudnia 2013 r., 26 czerwca 2015 r., 15 grudnia 2016 r., 22 czerwca 2017 r. i 28 czerwca 2018 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2018 r. w sprawie sprawozdania rocznego w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa ⁽²⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony z dnia 25 listopada 2013 r., 18 listopada 2014 r., 18 maja 2015 r., 27 czerwca 2016 r., 14 listopada 2016 r., 18 maja 2017 r., 17 lipca 2017 r. i 25 czerwca 2018 r.,
- uwzględniając dokument pt. „Wspólna wizja, wspólne działanie: silniejsza Europa – globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej”, przedstawiony przez wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w dniu 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenia przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji oraz sekretarza generalnego NATO z dnia 8 lipca 2016 r. i 10 lipca 2018 r.,
- uwzględniając wspólny zestaw 42 wniosków zatwierdzony przez Radę Unii Europejskiej i Radę Północnoatlantycką dnia 6 grudnia 2016 r. oraz sprawozdania z postępów z dnia 14 czerwca i 5 grudnia 2017 r. dotyczące jego wdrażania, a także nowy zestaw 32 wniosków zatwierdzony przez obie rady dnia 5 grudnia 2017 r.,
- uwzględniając dokument otwierający debatę na temat przyszłości europejskiej obronności z dnia 7 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie struktur wojskowych UE: stan obecny i przyszłe perspektywy ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2017 r. w sprawie strategii kosmicznej dla Europy ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie Europejskiej Unii Obrony ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 23 listopada 2016 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (na podstawie sprawozdania rocznego Rady dla Parlamentu Europejskiego na temat wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa) ⁽⁶⁾ oraz z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie sprawozdania rocznego w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0513.

⁽³⁾ Dz.U. C 93 z 9.3.2016, s. 144.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 337 z 20.9.2018, s. 11.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 224 z 27.6.2018, s. 18.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 224 z 27.6.2018, s. 50.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 369 z 11.10.2018, s. 36.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie skutków konstytucyjnych, prawnych i instytucjonalnych wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – możliwości oferowane przez Traktat z Lizbony ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie mandatu do rozmów trójstronnych dotyczących projektu budżetu na rok 2018 ⁽²⁾,
  - uwzględniając koncepcję wzmocnienia zdolności UE w zakresie mediacji i dialogu, przyjętą dnia 10 listopada 2009 r.,
  - uwzględniając dokument pt. „Plan realizacji globalnej strategii w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony”, przedstawiony przez wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel w dniu 14 listopada 2016 r.,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2018 r. w sprawie stosunków pomiędzy Unią Europejską a NATO ⁽³⁾,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 listopada 2016 r. w sprawie europejskiego planu działań w sektorze obrony (COM(2016)0950),
  - uwzględniając nowy pakiet dotyczący obronności, zaprezentowany przez Komisję w dniu 7 czerwca 2017 r. w komunikacie prasowym pt. „Europa, która broni – Komisja rozpoczyna debatę na temat tworzenia Unii bezpieczeństwa i obrony”,
  - uwzględniając sprawozdanie roczne w sprawie realizacji globalnej strategii UE – rok drugi,
  - uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony ⁽⁴⁾ oraz z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie sprawozdania rocznego w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając Plan działania na rzecz mobilności wojskowej UE opublikowany dnia 28 marca 2018 r.,
  - uwzględniając przyjęte dnia 18 września 2018 r. konkluzje Rady w sprawie wzmocnienia strategicznego partnerstwa ONZ–UE w zakresie operacji pokojowych i zarządzania kryzysowego: priorytety na lata 2019–2021,
  - uwzględniając fakt przyznania Pokojowej Nagrody Nobla w 2012 r. Unii Europejskiej za jej wnoszony przez ponad sześć dziesięcioleci wkład na rzecz szerzenia pokoju, pojednania, demokracji i praw człowieka,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych, a także opinię Komisji Spraw Konstytucyjnych (A8-0375/2018),
- A. mając na uwadze, że państwa członkowskie postanowiły stopniowo tworzyć wspólną politykę obronną, która mogłaby prowadzić do wspólnej obrony zgodnie z postanowieniami art. 42 TUE, wzmacniając tym samym tożsamość i niezależność Europy, tak aby promować pokój, bezpieczeństwo i postęp w Europie i na świecie;

Strategiczne środowisko Unii

1. zauważa, że światowy porządek oparty na regułach jest coraz częściej kwestionowany w sąsiedztwie UE i poza nim zarówno na poziomie polityczno-wojskowym, jak i – w ostatnim czasie – na poziomie handlowo-gospodarczym; zauważa, że tym systemowym wyzwaniom towarzyszy ciągle pogarszanie się międzynarodowego otoczenia strategicznego, wynikające z konfliktów międzypaństwowych i wewnątrzpaństwowych oraz przemocy, terroryzmu, rozkładu państw, cyberataków i ataków hybrydowych na fundamentalne filary naszych społeczeństw, skutków zmiany klimatu, a także klęsk żywiołowych; uznaje, że ochrona porządku międzynarodowego opartego na zasadach, prawa międzynarodowego oraz wartości, na straży których stoją liberalne demokracje, powinna być najwyższym priorytetem, wymagającym bezkompromisowego podejścia;

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 z 25.7.2018, s. 125.

⁽²⁾ Dz.U. C 334 z 19.9.2018, s. 253.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2018)0257.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 238 z 6.7.2018, s. 89.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 369 z 11.10.2018, s. 47.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

2. podkreśla, że wyzwania te są zbyt duże, aby mogło je przezwyciężyć jakiekolwiek pojedyncze państwo; podkreśla, że UE musi reagować na te wyzwania szybko, konsekwentnie i skutecznie oraz mówić jednym głosem i w porozumieniu z sojusznikami, partnerami i innymi organizacjami międzynarodowymi; zauważa, że wspólna polityka bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) jest jednym z użytecznych narzędzi służących sprostaniu wielu z tych wyzwań, ale powinna być wykorzystywana wydajniej i w sposób spójny z innymi zewnętrznymi i wewnętrznymi instrumentami, aby umożliwić UE przyczynianie się w decydujący sposób do zarządzania międzynarodowymi kryzysami oraz zachowania własnej autonomii strategicznej; zwraca uwagę, że w ramach WPBiO funkcjonują zarówno instytucje, jak i liczne instrumenty, oraz wzywa państwa członkowskie, by niezwłocznie z nich skorzystały;
3. przypomina, że bezpieczeństwo poszczególnych państw członkowskich UE jest ze sobą głęboko i wzajemnie powiązane; podkreśla potrzebę określenia zagrożeń zidentyfikowanych przez wszystkie państwa członkowskie; uznaje, że złożony charakter tych wyzwań, z różnymi zagrożeniami, które w różnym stopniu dotyczą różne państwa członkowskie, daje możliwość uzgodnienia wspólnego sposobu stawienia im czoła w duchu solidarności;
4. podkreśla, że działalność terrorystyczna dżihadystów już negatywnie wpływa na Bliski Wschód, Sahel i Róg Afryki oraz rozprzestrzenia się na Afrykę Zachodnią, Azję Środkową i Azję Południowo-Wschodnią; podkreśla, że to nieustanne zagrożenie wymaga stałej i należytej skoordynowanej strategii na szczeblu UE w celu ochrony obywateli i interesów UE, a także w celu wspierania zagrożonych regionów;
5. odnotowuje, że niedawne działania i polityka Rosji zmniejszyły stabilność i zmieniły środowisko bezpieczeństwa oraz podkreśla, że UE i państwa członkowskie muszą wypracować bardziej wspólne, strategiczne podejście w stosunku do Rosji;
6. odnotowuje z zaniepokojeniem, że użycie w Salisbury w marcu 2018 r. środka paraliżującego o nazwie nowiczk było pierwszym tego typu atakiem na terytorium Europy od czasów II wojny światowej, w wyniku którego śmierć poniósł obywatel UE; wzywa Radę Europejską do przyjęcia środków ograniczających wobec osób odpowiedzialnych za używanie i rozprzestrzenianie broni chemicznej;
7. podkreśla, że Rosja nadal okupuje terytorium Ukrainy, nie wdrożono porozumień mińskich, bez których zażegnanie konfliktu jest niemożliwe, a nielegalna aneksja i militaryzacja Krymu wciąż trwają; wyraża głębokie zaniepokojenie, że rosyjskie ćwiczenia i działania wojskowe prowadzone na nadmierną skalę oraz taktyka o charakterze hybrydowym, obejmująca cyberterrorystyczny, fałszywe informacje, kampanie dezinformacyjne oraz szantaż gospodarczy i energetyczny, destabilizują kraje Partnerstwa Wschodniego i Bałkany Zachodnie, a także są wymierzone w zachodnie demokracje i mają na celu potęgowanie występujących w nich napięć; wyraża zaniepokojenie faktem, że środowisko bezpieczeństwa w otoczeniu UE pozostanie w najbliższych latach wysoce zmienne; przypomina o strategicznym znaczeniu Bałkanów Zachodnich dla bezpieczeństwa i stabilności UE oraz konieczności ukierunkowania i wzmocnienia politycznego zaangażowania UE na rzecz tego regionu, w tym również poprzez wzmocnienie mandatu unijnych misji w ramach WPBiO; jest głęboko przekonany, że w celu zniwelowania podatności UE na zagrożenia konieczna jest większa integracja i koordynacja;
8. zauważa, że ta potrzeba współpracy była coraz częściej uznawana w ostatnich latach, i z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w tym kierunku, na przykład ustanowienie stałej współpracy strukturalnej (PESCO), choć uważa, że konkretne wyniki nadal wymagają należytej oceny; uważa, że UE powinna poszerzyć dialog i współpracę z państwami trzecimi w regionie oraz z organizacjami regionalnymi i subregionalnymi;
9. podkreśla jednak, że do tej pory współpraca wciąż znajduje się w fazie rozwoju i należy jeszcze wiele zrobić, aby UE i państwa członkowskie mogły czerpać korzyści z głębokiej, trwałej i długoterminowej współpracy w dziedzinie obrony;
10. podkreśla praktyczne i finansowe korzyści dalszej integracji europejskich zdolności obronnych; podkreśla, że w ramach kompleksowych i wiarygodnych działań wszystkich zaangażowanych podmiotów możliwe jest zwiększenie zakresu i skuteczności wydatków na obronność bez zwiększania samych wydatków na obronę;

Środa, 12 grudnia 2018 r.

11. odnotowuje, że obrona państw członkowskich UE zależy w pierwszej kolejności od ich woli politycznej i zdolności wojskowych do wypełniania ciężących na nich obowiązków w niepewnej sytuacji strategicznej; podkreśla znaczenie więzi transatlantyckich dla bezpieczeństwa i obrony europejskich i północnoamerykańskich demokracji; wyraża jednak zaniepokojenie obecnym stanem tych relacji i wzywa wszystkie odpowiedzialne siły polityczne i społeczne po obu stronach Atlantyku do dalszego umacniania, a nie podważania tych kluczowych relacji; podkreśla potrzebę uniknięcia skutków niedawnych trudności w stosunkach handlowych dla transatlantyckich więzi bezpieczeństwa; podkreśla, że należycie określona autonomia strategiczna zwiększy bezpieczeństwo Europy, jak również będzie korzystna dla stosunków UE-NATO; ponownie podkreśla w tym kontekście rosnącą potrzebę współpracy w dziedzinie obronności na szczeblu europejskim oraz skoncentrowania zasobów na kluczowych priorytetach;

12. podkreśla, że multilateralizm, do którego Europa jest głęboko przywiązana, jest coraz bardziej kwestionowany przez postawę Stanów Zjednoczonych i innych mocarstw światowych; ponownie podkreśla znaczenie multilateralizmu dla utrzymania pokoju i stabilności, ponieważ stanowi narzędzie służące promowaniu wartości wynikających z praworządności i rozwiązywaniu globalnych problemów;

WPBiO – dalsze działania

13. uważa, że zwiększenie inwestycji w bezpieczeństwo i obronę stanowi pilną kwestię dla państw członkowskich i UE, a solidarność i współpraca w dziedzinie obrony powinna stać się normą, jak określono w globalnej strategii UE; z zadowoleniem przyjmuje dotychczasowe postępy we wdrażaniu założeń globalnej strategii UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony; uważa, że osiągnięcia te otwierają perspektywę ważnych zmian strukturalnych w przyszłości;

14. apeluje do państw członkowskich, by zmierzały do osiągnięcia celu dotyczącego przeznaczania 2 % PKB na wydatki na sferze obronności oraz do wydatkowania 20 % budżetu na obronę na sprzęt określony jako niezbędny przez Europejską Agencję Obrony (EDA), w tym na powiązane prace badawczo-rozwojowe;

15. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie specjalnej pozycji dotyczącej obronności we wniosku Komisji dotyczącym wieloletnich ram finansowych (WRF), a w szczególności ustanowienie linii budżetowej, z której będą finansowane projekty dotyczące Europejskiego Funduszu Obronnego i mobilności wojskowej; jest zdania, że decyzje te będą najprawdopodobniej wymagały scentralizowanego zarządzania obronnością na szczeblu Komisji; podkreśla, że finansowanie z tej linii budżetowej powinno być przeznaczane wyłącznie na cele obronne bez upolityczniania, ponieważ bezpieczeństwo jest niepodzielne i powinno być spójne z możliwościami i potrzebami infrastrukturalnymi państw członkowskich oraz zgodne z aspiracjami UE w dziedzinie strategicznej autonomii;

16. odnotowuje rosnące znaczenie mobilności wojskowej w europejskiej strategii obrony; podkreśla, że mobilność wojskowa jest głównym strategicznym narzędziem w obecnym środowisku zagrożeń, istotnym zarówno dla WPBiO, jak i innych wielostronnych zobowiązań państw członkowskich, w tym NATO; podkreśla znaczenie dostosowania istniejących sieci do potrzeb mobilności wojskowej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje włączenie mobilności wojskowej nie tylko do wniosku dotyczącego nowego instrumentu „Łącząc Europę”, ale także PESCO, oraz jej ważną rolę we współpracy UE-NATO; podkreśla, że te różne projekty muszą być odpowiednio skoordynowane, w tym także z sojusznikami, aby zagwarantować, że przyniosą pożądane rezultaty; z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący przeznaczenia 6,5 mld EUR na projekty mobilności wojskowej za pośrednictwem instrumentu „Łącząc Europę” w kolejnych WRF (2021–2027);

17. zauważa jednak, że aby wszystkie te różne elementy pasowały do siebie, niezwykle ważne będzie opracowanie dobrze zdefiniowanego nadrzędnego strategicznego podejścia do europejskiej obronności, które najlepiej mogłoby zostać sformułowane za pośrednictwem białej księgi UE na temat bezpieczeństwa i obrony;

18. wzywa do opracowania precyzyjnych wytycznych zapewniających jasno określone ramy na potrzeby uruchomienia i wdrożenia w przyszłości art. 42 ust. 7 TUE; wzywa do konceptualizacji i przyjęcia białej księgi UE na temat bezpieczeństwa i obrony, która zagwarantuje, że obecne i przyszłe procesy budowania zdolności będą oparte na strategicznych interesach UE w dziedzinie bezpieczeństwa;

19. z zadowoleniem przyjmuje również wniosek wysokiej przedstawiciel / wiceprzewodniczącej, przy wsparciu Komisji, dotyczący Europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, który sfinansuje część kosztów działań obronnych UE, takich jak misje na rzecz utrzymywania pokoju w Afryce, koszty wspólne własnych operacji wojskowych w ramach WPBiO czy budowanie zdolności wojskowych partnerów, wyłączone z finansowania budżetowego na podstawie art. 41 ust. 2 TUE; ponownie potwierdza konieczność przeciwdziałania powielaniu działań realizowanych w ramach innych instrumentów; zwraca w szczególności uwagę na ambitne włączenie i rozszerzenie mechanizmu ATHENA na wspólne finansowanie misji i operacji WPBiO, co było od dawna postulowane przez Parlament; apeluje o większą kontrolę finansową wszystkich przyszłych misji i o terminowe przeprowadzanie ocen skutków;

Środa, 12 grudnia 2018 r.

Zdolności Unii w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony

20. podkreśla, że UE musi zastosować cały zestaw dostępnych instrumentów politycznych z wykorzystaniem zarówno miękkiej, jak i twardej siły, oraz stosowaniem zarówno krótkoterminowych środków, jak i długoterminowych strategii; potwierdza znaczenie rozwijania niezbędnych zdolności cywilnych i wojskowych, w tym poprzez wspólne pozyskiwanie i wykorzystywanie zdolności wojskowych, tak aby sprostać kompleksowym wyzwaniom w dziedzinie bezpieczeństwa w Europie i jej otoczeniu, określonym w globalnej strategii UE; przypomina, że globalna strategia UE zachęca do głębokiej współpracy w dziedzinie obronności w ramach Unii;

21. uważa, że państwa członkowskie UE muszą dążyć do zwiększenia zdolności wojskowych w celu objęcia pełnego spektrum zdolności lądowych, powietrznych, kosmicznych, morskich i cybernetycznych, w tym czynników strategicznych, aby zapewnić wiarygodność unijnej WPBiO; podkreśla konieczność inwestowania w wywiad, obserwację i rozpoznanie, łączność satelitarną oraz niezależny dostęp do przestrzeni kosmicznej i stałą obserwację Ziemi, aby lepiej oceniać wewnętrzne i zewnętrzne zagrożenia;

22. ponownie potwierdza pełnią przez UE rolę gwaranta globalnego bezpieczeństwa morskiego oraz podkreśla znaczenie rozwijania odpowiednich zdolności wojskowych i cywilnych; w związku z tym z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia w czerwcu 2018 r. zmienionego planu działania w ramach strategii UE w zakresie bezpieczeństwa morskiego;

23. uważa, że bardzo istotna jest intensywniejsza wymiana informacji wywiadowczych między UE a NATO, aby możliwe było formalne przypisywanie odpowiedzialności za cyberataki, a w rezultacie nakładanie restrykcyjnych sankcji na podmioty odpowiedzialne za cyberataki;

24. dostrzega strategiczny wymiar sektora kosmicznego dla Europy i potrzebę poprawy synergii między jego aspektami cywilnymi a aspektami związanymi z bezpieczeństwem i obroną; podkreśla potrzebę wykorzystania potencjału kosmicznego, z uwzględnieniem zarówno szerszego środowiska geopolitycznego, jak i WPBiO, podkreślając jednocześnie, że programy kosmiczne UE mają cywilny charakter;

25. z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez UE kroki na rzecz zwiększenia jej odporności cybernetycznej przez ustanowienie wspólnych ram certyfikacji bezpieczeństwa cybernetycznego, wzmocnienie unijnej agencji bezpieczeństwa cybernetycznego oraz sprawne wdrożenie dyrektywy (UE) 2016/1148 w sprawie bezpieczeństwa sieci i systemów informacyjnych⁽¹⁾ (dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji);

26. uważa, że ingerowanie w wybory w innych krajach poprzez operacje cybernetyczne podważa lub narusza prawo narodu do udziału w sprawowaniu władzy we własnym kraju, bezpośrednio lub przez wybranych w wolnych wyborach przedstawicieli, które to prawo zostało zapisane w Powszechnej deklaracji praw człowieka, oraz że tego typu ingerencja ze strony innych państw stanowi naruszenie prawa międzynarodowego, nawet jeśli nie zostaną użyte siły wojskowe oraz nie ma zagrożenia dla integralności terytorialnej ani niepodległości politycznej;

27. uważa, że zdolności w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony Unii mogłyby zostać poprawione przez lepsze wykorzystanie istniejących ram współpracy w dziedzinie obronności i współpracy wojskowej, takich jak kwatery główne wielonarodowych korpusów wysokiej gotowości i grupy bojowe UE, a także przez wzmacnianie i niepowielanie podobnych inicjatyw realizowanych w ramach NATO; uważa, że przyczyni się to do ciągłej transformacji krajowych sił zbrojnych w kierunku osiągnięcia większej interoperacyjności, trwałości, elastyczności i zdolności do rozmieszczenia;

28. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie Europejskiego programu rozwoju przemysłu obronnego, mającego na celu wspieranie konkurencyjności i innowacyjności przemysłu obronnego UE, z budżetem w wysokości 500 mln EUR do 2020 r.; wzywa do jego szybkiego wdrożenia;

29. uważa, że Europejski program rozwoju przemysłu obronnego pomoże zwiększyć konkurencyjność, wydajność i zdolności innowacyjne unijnego przemysłu obronnego, co obejmie między innymi projektowanie, tworzenie prototypów, testowanie, kwalifikowanie i certyfikację produktów obronnych, a także rozwój technologii w ramach konsorcjum z udziałem małych i średnich przedsiębiorstw i spółek o średniej kapitalizacji, ośrodków badawczych i uniwersytetów, oraz współpracę między państwami członkowskimi, a wszystkie te elementy przyczynią się do strategicznej autonomii UE i wzmocnią europejską bazę technologiczno-przemysłową sektora obronnego (EDTIB); wskazuje, że zarówno wewnętrzny, jak i zewnętrzny wymiar unijnej WPBiO może skorzystać z rozwoju jednolitego rynku obrony;

⁽¹⁾ Dz.U. L 194 z 19.7.2016, s. 1.

Środa, 12 grudnia 2018 r.

30. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący rozporządzenia ustanawiającego Europejski Fundusz Obronny (EDF) i znaczne środki finansowe zaproponowane przez Komisję w kolejnych WRF; apeluje o uwzględnienie wstępnych wniosków wyciągniętych z realizacji Europejskiego programu rozwoju przemysłu obronnego, projektu pilotażowego i działania przygotowawczego Unii w zakresie badań nad obronnością; podkreśla, że wyniki Europejskiego programu rozwoju przemysłu obronnego muszą zostać należycie uwzględnione, i wyraża nadzieję, że wniosek ten zostanie jak najszybciej uzgodniony w celu wzmocnienia europejskiego przemysłu obronnego i jego zdolności do współpracy z partnerami;

31. podkreśla, że strategiczne cele UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony można osiągnąć jedynie poprzez jak najściślejszą koordynację potrzeb i długoterminowych wymogów w zakresie budowania zdolności zarówno sił zbrojnych, jak i przemysłu obronnego w państwach członkowskich; zauważa, że zarówno plan rozwoju zdolności (CDP), jak i skoordynowany roczny przegląd w zakresie obronności (CARD) mogą w istotny sposób przyczynić się do osiągnięcia tego celu;

32. ponownie podkreśla, że EDA powinna pełnić funkcję agencji wykonawczej na potrzeby działań Unii w ramach europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia w przypadkach przewidzianych w Traktacie z Lizbony; podkreśla, że wydatki administracyjne i operacyjne EDA powinny być finansowane z budżetu Unii; z zadowoleniem przyjmuje niewielkie korekty budżetu EDA, podkreślając jednak, że zwiększone obowiązki EDA – między innymi w kontekście PESCO, CARD i EDF – wymagają odpowiedniego finansowania;

33. przypomina konieczność łatwiejszego organizowania większej liczby wspólnych szkoleń i ćwiczeń z udziałem europejskich sił zbrojnych, wspierających interoperacyjność, standaryzację i gotowość bojową w celu stawienia czoła szerokiemu spektrum zagrożeń konwencjonalnych i niekonwencjonalnych;

34. z zadowoleniem przyjmuje podjęte ostatnio środki na rzecz wzmocnienia cywilnego wymiaru WPBiO jako zasadniczej części wspólnego podejścia UE, w szczególności rozwijania zdolności i umiejętności reagowania cywilnych misji w ramach WPBiO i koncentrowania się na zwiększaniu skuteczności w zakresie rozwiązywania problemów w miejscu krzyżowania się aspektów wewnętrznych i zewnętrznych; podkreśla, że Rada i Komisja powinny zwiększyć inwestycje w kolejnych WRF w dziedzinie zapobiegania konfliktom cywilnym, co przyczyni się do zwiększenia roli UE jako podmiotu międzynarodowego; wzywa do dostosowania struktur i procedur WPBiO, tak aby szybciej, skuteczniej i w bardziej zintegrowany sposób rozmieszczać misje i operacje cywilne i wojskowe i nimi dowodzić;

35. wzywa UE i państwa członkowskie, aby zawsze nadawały priorytet mediacji jako pierwszemu narzędziu reagowania na wyłaniające się kryzysy oraz aby wspierały wysiłki mediacyjne innych partnerów; podkreśla konieczność aktywnego promowania przez UE pokojowych negocjacji i zapobiegania konfliktom wśród jej partnerów międzynarodowych;

Stała współpraca strukturalna

36. z zadowoleniem przyjmuje wdrożenie PESCO jako podstawowy krok w stronę bliższej współpracy w zakresie bezpieczeństwa i obrony między państwami członkowskimi; uznaje PESCO za prawnie wiążący, długoterminowy projekt, w tym zestaw bardzo ambitnych zobowiązań, a także szereg wspólnych projektów; podkreśla potrzebę pełnej zbieżności między działaniami w ramach PESCO, innymi działaniami w ramach WPBiO, w szczególności celami określonymi w TUE, oraz działaniami NATO; uważa, że PESCO powinna być siłą napędową budowania zdolności obu organizacji;

37. wzywa uczestniczące państwa członkowskie do przedstawienia projektów mających strategiczny wymiar europejski, stanowiących odpowiedź na stwierdzone przez UE braki w zdolnościach i wzmacniających EDTIB; wzywa państwa członkowskie uczestniczące w PESCO do wykazania większych ambicji i do pełnego uwzględnienia zakresu europejskiej wartości dodanej przy składaniu wniosków dotyczących dalszych projektów PESCO;

38. podkreśla ścisły związek PESCO z CARD i EDF w celu wzmocnienia zdolności obronnych państw członkowskich;

39. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady ustanawiającą wspólny zestaw zasad zarządzania projektami PESCO, wyjaśniającą wiele utrzymujących się wątpliwości dotyczących szczegółów realizacji PESCO; zauważa jednak, że będą potrzebne ewentualne dodatkowe środki budżetowe na pokrycie wydatków administracyjnych Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) i EDA w celu umożliwienia im pełnienia funkcji sekretariatu PESCO;

Środa, 12 grudnia 2018 r.

Misje i operacje w ramach WPBiO

40. odnotowuje wkład misji i operacji WPBiO na rzecz międzynarodowego pokoju i stabilności, ale ubolewa, że wydajność tych misji nadal może być narażana na szwank przez słabości strukturalne, nierównomierny wkład ze strony państw członkowskich oraz brak dostosowania do środowiska operacyjnego; zauważa, że rozwój WPBiO wymaga przede wszystkim woli politycznej ze strony państw członkowskich, która wynika ze wspólnoty interesów i priorytetów, oraz ustanowienia struktur współpracy międzyinstytucjonalnej; jest przekonany, że długoletnia misja UE w dziedzinie WPBiO – EUFOR ALTHEA – nadal odgrywa rolę odstrasżającą jako widoczny przejaw zaangażowania UE w Bośni i Hercegowinie i szerzej rozumianym regionie Bałkanów Zachodnich; uważa zatem, że konieczne jest kontynuowanie jej mandatu wykonawczego i utrzymanie obecnej liczebności sił (600 członków personelu), ponieważ obecnie bezpieczne środowisko wciąż może ulec destabilizacji w wyniku wzrostu napięć i polityki o etniczno-nacjonalistycznej narracji;

41. ponownie potwierdza strategiczne znaczenie partnerstwa między UE i Afryką opartego na ich ścisłych więzach historycznych, kulturowych i geograficznych; podkreśla konieczność wzmocnienia tej współpracy, w tym w dziedzinie bezpieczeństwa; podkreśla zwłaszcza znaczenie procesu regionalizacji działań WPBiO w regionie Sahelu, które stanowią połączenie unijnych działań cywilnych i wojskowych w celu zwiększenia zdolności w zakresie współpracy Grupy Pięciu na rzecz Sahelu;

42. zauważa, że sytuacja geopolityczna w Rogu Afryki jest coraz bardziej nacechowana konkurencją w świetle jej znaczenia dla światowego handlu i stabilności w regionie; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje ciągłą obecność operacji Atalanta, EUCAP Somalia i EUTM Somalia, które przyczyniają się do stabilizacji tego regionu; podkreśla jednak, że WPBiO może być tylko częścią każdego rozwiązania różnorodnych wyzwań, przed którymi stoi ten region, i zwraca uwagę na ciągłe znaczenie kompleksowego podejścia;

43. z zadowoleniem przyjmuje także działania w ramach misji i operacji UE w regionie Sahelu – EUCAP Sahel Mali, EUCAP Sahel Niger i EUTM Mali – oraz wkład, jaki wnoszą one w stabilność regionalną, walkę z terroryzmem i handlem ludźmi oraz bezpieczeństwo lokalnej ludności;

44. odnotowuje wyniki ostatniego sprawozdania Europejskiego Trybunału Obrachunkowego dotyczącego EUCAP Sahel Niger i EUCAP Sahel Mali, w którym odnotowano problemy związane ze szkoleniem personelu, wakacjami, wskaźnikami stabilności i wyników – problemy, które mogą mieć również wpływ na inne cywilne misje; z zadowoleniem przyjmuje szybką reakcję ESDZ, która zajęła się podniesionymi kwestiami w celu zwiększenia skuteczności misji cywilnych WPBiO; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w kontrolę misji i operacji w dziedzinie WPBiO oraz zachęca do opracowywania kolejnych sprawozdań specjalnych dotyczących innych misji i operacji;

45. podkreśla nieustanny wkład operacji EUNAVFOR MED SOPHIA na rzecz szerszych wysiłków UE zmierzających do udaremnienia modelu biznesowego polegającego na przemyśle ludzi i handlu ludźmi w południowym rejonie środkowej części Morza Śródziemnego oraz do zapobiegania kolejnym śmiertelnym ofiarom na morzu;

46. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie i pełną operacyjność Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Wojskowych (MPCC) dla misji i operacji UE bez mandatu wykonawczego (misji szkoleniowych); podkreśla potrzebę szybkiego przyznania MPCC mandatu upoważniającego do planowania i prowadzenia w przyszłości wszystkich operacji wojskowych w ramach WPBiO oraz potrzebę usunięcia niektórych przeszkód dla rozmieszczania grup bojowych UE; wzywa do ściślejszej współpracy między MPCC a Komórką Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych (CPCC), również w kontekście Wspólnej Komórki ds. Koordynacji Wsparcia (JSCC), aby maksymalnie zwiększyć koordynację cywilnych i wojskowych synergii oraz wymianę wiedzy fachowej w ramach bardziej zintegrowanego i kompleksowego podejścia do kryzysów i konfliktów; wzywa do wzmocnienia MPCC, aby zwiększyć jej zdolności dowodzenia i kontroli operacji wykonawczych oraz zwiększyć synergię z misjami cywilnymi;

47. podkreśla konieczność włączania problematyki płci do unijnych działań WPBiO, biorąc pod uwagę rolę pełnioną przez kobiety podczas wojen, procesów stabilizowania sytuacji pokonfliktowych i budowania pokoju; podkreśla konieczność rozwiązania problemu przemocy na tle płciowym będącej narzędziem prowadzenia wojny w regionach objętych konfliktami; podkreśla, że kobiety dotkliwiej niż mężczyźni odczuwają negatywne skutki wojny; wzywa UE i jej międzynarodowych partnerów do aktywnego angażowania kobiet w procesy pokojowe i stabilizacyjne, a także do zajęcia się ich szczególnymi potrzebami w zakresie bezpieczeństwa;

48. apeluje o szybkie wdrożenie inicjatywy dotyczącej budowania zdolności na rzecz bezpieczeństwa i rozwoju w celu zwiększenia skuteczności i trwałości misji i operacji w ramach WPBiO oraz w celu umożliwienia UE wzmocnienia zdolności krajów partnerskich w zakresie bezpieczeństwa i obrony;

Środa, 12 grudnia 2018 r.

49. wzywa ESDZ i Radę do wzmożenia podejmowanych wysiłków w celu zwiększenia bezpieczeństwa cybernetycznego, w szczególności w przypadku misji w ramach WPBiO, m.in. przez podejmowanie działań na szczeblu UE i państw członkowskich w celu łagodzenia zagrożeń dla WPBiO, np. poprzez budowanie odporności dzięki edukacji, szkoleniom i ćwiczeniom oraz poprzez upowszechnienie edukacji w zakresie cyberobrony w UE i programów szkoleniowych w tej dziedzinie;

50. uważa, że UE i państwa członkowskie stoją w obliczu bezprecedensowego zagrożenia w formie ataków cybernetycznych i przeprowadzanych przez podmioty państwowe, a także cyberprzestępczości i terroryzmu; jest zdania, że charakter ataków cybernetycznych sprawia, że stanowią one zagrożenie wymagające reakcji na szczeblu UE; zachęca państwa członkowskie do zapewnienia sobie wzajemnej pomocy w przypadku ataku cybernetycznego na którekolwiek z nich;

Stosunki UE–NATO

51. podkreśla, że partnerstwo strategiczne między UE i NATO ma zasadnicze znaczenie dla rozwiązania wyzwań w dziedzinie bezpieczeństwa stojących przed UE i jej sąsiedztwem; mając na uwadze, że 22 z 28 państw członkowskich UE są również członkami NATO, podkreśla, że współpraca między UE a NATO powinna mieć charakter uzupełniający się i przebiegać w duchu poszanowania specyfiki i ról każdej z tych organizacji; podkreśla, że organizacje te zdecydowanie się różnią i ich współpraca musi odbywać się przy pełnym poszanowaniu autonomii decyzyjnej i procedur obydwu organizacji, na podstawie zasad wzajemności bez uszczerbku dla specyficznego charakteru polityki poszczególnych państw członkowskich w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; jest przekonany, że silniejsza UE i silniejsze NATO wzmacniałyby się wzajemnie, tworząc więcej synergii i zwiększając skuteczność w odniesieniu do bezpieczeństwa i obrony wszystkich partnerów; podkreśla, że strategiczne partnerstwo UE–NATO jest równie ważne dla zmieniającej się unijnej WPBiO, jak i dla przyszłości sojuszu i dla stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem po brexicie;

52. z zadowoleniem przyjmuje główne założenia nowej deklaracji UE–NATO przyjętej na szczycie NATO w Brukseli w dniu 12 lipca 2018 r. oraz podkreśla, że pomyślne wdrożenie tej wspólnej deklaracji zależy od woli politycznej wszystkich państw członkowskich w całym procesie; uznając wymierne wyniki we wdrażaniu 74 wspólnych działań, uważa, że konieczne są dalsze wysiłki na rzecz praktycznego wdrożenia już podjętych licznych zobowiązań, szczególnie w dziedzinie zwalczania zagrożeń hybrydowych, bezpieczeństwa cybernetycznego i wspólnych ćwiczeń; odnotowuje w szczególności zaangażowanie EDA we wdrażanie 30 działań;

53. podkreśla, że wysiłki na rzecz mobilności wojskowej w UE powinny stanowić priorytet, aby przyczynić się do skutecznej realizacji misji i operacji w ramach WPBiO oraz do postawy obronnej NATO; w związku z tym zachęca obie organizacje do dalszej współpracy w zakresie mobilności wojskowej w możliwie najściślejszy sposób, w tym przez opracowywanie wspólnych wymogów w celu ułatwienia szybkiego przemieszczania sił i sprzętu na terytorium Europy, z uwzględnieniem wielokierunkowych wyzwań pochodzących głównie z południa i wschodu; wzywa Komisję do wspierania tych wysiłków koniecznymi inwestycjami i, w stosownych przypadkach, prawodawstwem; podkreśla konieczność uproszczenia procedur administracyjnych dotyczących transgranicznego przemieszczania sił szybkiego reagowania na terytorium UE;

54. podkreśla w tym kontekście komplementarność UE i NATO i potrzebę zapewnienia, aby wielonarodowe inicjatywy w zakresie rozwoju zdolności zarówno UE, jak i NATO wzajemnie się uzupełniały i wzmacniały;

55. podkreśla znaczenie współpracy i integracji w dziedzinie cyberbezpieczeństwa nie tylko między państwami członkowskimi, kluczowymi partnerami i NATO, ale również między różnymi podmiotami społecznymi;

Partnerstwo w ramach WPBiO

56. podkreśla, że partnerstwa i współpraca z państwami i organizacjami, które podzielają wartości UE, przyczyniają się do skuteczniejszej WPBiO; z zadowoleniem przyjmuje wkład partnerów WPBiO w bieżące misje i operacje UE przyczyniające się do poprawy pokoju, bezpieczeństwa i stabilności w regionach;

57. uważa, że konieczne jest dalsze wzmocnienie współpracy z partnerami instytucjonalnymi, w tym ONZ, NATO, Unią Afrykańską i OBWE, a także ze strategicznymi partnerami dwustronnymi, takimi jak Stany Zjednoczone; zaleca kontynuowanie partnerstw w ramach WPBiO w dziedzinach wzmacniania odporności partnerów i reformy sektora bezpieczeństwa;

Środa, 12 grudnia 2018 r.

58. podkreśla znaczenie partnerstwa UE–ONZ w rozwiązywaniu konfliktów międzynarodowych i działaniach na rzecz budowania pokoju; wzywa UE i ONZ do wzmocnienia mechanizmu wzajemnych konsultacji, tj. Komitetu Sterującego UE–ONZ ds. Zarządzania Kryzysowego, w celu wykorzystania w pełni potencjału ich partnerstwa przez wspólne łączenie legitymacji politycznej i zdolności operacyjnych;

59. zdecydowania uważa, że po brexicie UE powinna utrzymać możliwie najściślejsze partnerstwo w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności ze Zjednoczonym Królestwem;

Wymiar parlamentarny

60. podkreśla nadrzędne znaczenie nadzoru parlamentarnego nad kwestiami bezpieczeństwa i obrony na szczeblu krajowym i europejskim jako elementu konstytutywnego dla dalszych postępów w tej dziedzinie polityki i w tym kontekście zachęca podmioty parlamentarne do ściślejszej współpracy, ewentualnie poszukując nowych lub ulepszonych form współpracy, aby zapewnić sprawny nadzór parlamentarny na wszystkich szczeblach; przypomina znaczenie angażowania społeczeństwa obywatelskiego i obywateli w przyszłe debaty dotyczące europejskiego bezpieczeństwa;

61. odnotowuje, z zadowoleniem przyjmując ogólne postępy poczynione w dziedzinie WPBiO od czasu przedstawienia globalnej strategii UE, że struktury parlamentarne na szczeblu UE, które ustanowiono w czasie, gdy poziom ambicji UE i poziom aktywności w kwestiach bezpieczeństwa i obrony był raczej ograniczony, nie są już odpowiednie do zapewnienia niezbędnego nadzoru parlamentarnego nad szybko zmieniającą się dziedziną polityki wymagającą zdolności w zakresie szybkiego reagowania; w związku z tym ponawia swój wcześniejszy apel o podniesienie statusu Podkomisji Bezpieczeństwa i Obrony do pełnoprawnej komisji i zapewnienie jej niezbędnych kompetencji w celu wniesienia wkładu w kompleksowy nadzór parlamentarny nad WPBiO, w tym nad PESCO, EDA i wszelkimi innymi działaniami w ramach WPBiO, zgodnie z postanowieniami traktatów; jest zdania, że podniesienie statusu z podkomisji do komisji powinno wynikać z zastąpienia zarządzania obroną i bezpieczeństwem ad-hoc na szczeblu Komisji bardziej wyspecjalizowanym modelem, biorąc pod uwagę rosnącą złożoność działań, którymi należy zarządzać;

62. zauważa, że kilka państw członkowskich wezwało ostatnio do utworzenia Rady Bezpieczeństwa UE i uważa, że należy dokładniej zdefiniować tę koncepcję, zanim będzie można dokonać oceny jej wartości dodanej;

63. ponownie wzywa do ustalenia formuły posiedzeń ministrów obrony w Radzie, którym przewodniczyłaby wiceprzewodnicząca / wysoka przedstawiciel; przyznaje, że dalsza integracja europejska powinna również oznaczać bardziej demokratyczną kontrolę w drodze kontroli parlamentarnej; podkreśla zatem potrzebę wzmocnienia roli Parlamentu Europejskiego w tej dziedzinie, mianowicie poprzez pełnoprawną Komisję Bezpieczeństwa i Obrony, uzupełnioną wspólnymi posiedzeniami międzyparlamentarnymi przedstawicieli parlamentów krajowych i posłów do PE;

64. podkreśla, że jakiegokolwiek przyszłe konwencje lub konferencje międzyrządowe przygotowujące zmianę traktatów UE powinny rozważyć utworzenie sił europejskich zdolnych do skutecznego podejmowania działań obronnych na rzecz utrzymywania pokoju, zapobiegania konfliktom i wzmacniania międzynarodowego bezpieczeństwa, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych i zadaniami określonymi w art. 43 ust. 1 TUE;

o

o o

65. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu NATO, agencjom UE działającym w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, bezpieczeństwa i obrony, a także parlamentom narodowym państw członkowskich.